

ПРОЕКТ НА ТЕМУ : “ФІАЛКА”

Підготувала
Учениця 3 класу
Поясик Олександра

- Фіалка або фіялка^[1] (*Viola*) — рід квіткових рослин родини фіалкових, що містить від 200—500 видів у всьому світі (докладніше див. Список видів роду фіалка), переважно в помірних широтах Північної Півкулі, але також на Гаваях, в Австралазії та в Андах (Південна Америка). Фіалки зазвичай ростуть у вологих і злегка затінених умовах. В Україні згідно з «Довідником назв рослин України» зростає 44 види фіалок.

БРАТИК-І-

СЕСТРИЧКА

- ...На цій землі, де ми з вами живемо, жили колись з батьком і маленькі братик Іванко і сестричка Мар'янка. Була сім'я дружна і щаслива. Та неждано-негідано своїм шляхом пішов батько у військо боронити землю від чужинця та й не повернувся. А невдовзі і мати злягла. На очах зачахла і померла від туги за батьком. Залишилися маленькі безпомічні дітки круглими сиротами. Чекала їх невтішна сирітська доля. Та знайшлися добрі люди, дали дітям притулок, обігріли. Спершу взяли їх сусіди, а там забрали їх в сусіднє село заміжні сестри, що на той час прийшли відвідати своїх рідних. Чи то у сестер своїх дітей не було, чи то жінки не змогли пройти байдуже повз дитяче горе, невідомо. Та як би там не було, але забрали вони сиріток і стали їм батьками.
- Так Іванко з Мар'янкою стали жити в різних господарів. Жили неподалік одно від одного, через дорогу. Там, де жив Іванко, хата була новіша, вища, підпирала небо тополями. А там, де Мар'янка,— старіша, та чепурненька, зі світлими вікнами. Позад хати ріс садочок із старезною вербою в кінці, а за садком був ставок. Неподалік хатини стояла криниця, яка ніколи не висихала, хоч ніхто ніколи її не чистив. Вода плюскалася об цямрини і вільно вибігала з-під неї невеличким струмочком та й бігла собі аж до ставка. Поїла криниця цілющою водою весь кутр.
- Поки Іванко та Мар'янка були маленькими, то й байдуже їм було, хто вони, та й що вони. Жили собі, як і всі інші діти живуть в селі: гралися, раділи, пасли разом птицю, поросят і були щасливими. Вважали своїми батьками тих, хто їх годував. Та коли стали підростати, стало їх нестримно тягнути одне до одного. Ото, бувало, якщо котресь із них довго не показується на вулиці, то в іншого вже повні очі сліз.
- Так і росли вони: ніби й нарізно, та разом всі свої дитячі смутки і радощі ділили. А коли вирости — покохалися. Та так палко, що вже й дня не могли одне без одного прожити, щоб не побачитись. Коли, бувало, котресь прихворіє, чи так десь довго не показується, то інше вже місця собі не знаходить: все старається знайти причину, та заскочити до іншого, вияснити, в чім там річ. І стільки у них було між собою спільного, що навіть незнайомі вважали їх братом і сестрою.

- Та їхнє кохання не пройшло повз увагу батьків. І стали ті всякими правдами й неправдами перешкоджати їхнім зустрічам.
Тоді Іванко з Мар'янкою придумали виставляти під горішнім віконцем кольорову хустину як знак подальших дій. Така собі ціла «азбука закоханих». Затріпотить під віконцем в Мар'янки біленький клаптик, Іванко знає: «Я дома! Але батьки сердиті. Сьогодні краще не приходь! Зустрінемося ввечері за городами, біля старої верби». А коли висить жовтий — то вже ціла трагедія: «Вибачай, наші справи зовсім кепські! Батькам на очі не показуйся! Зустрінемося раненько біля криниці».
- Радісну звістку сповіщав голубенький клаптик: «Все нормально. Вдома нікого! Забігай! Чекаю!» А коли вже щось червоне замайорить — то, вважай, цілий «805»: «Мене не чекай! З хати не виходжу! Лежу в ліжку. Зможеш — забіжи!»
Та і це незабаром дорослі розгадали. А якось взяли розповіли Іванкові з Мар'янкою правду, а після під самою суворою пересторогою заборонили їм надалі зустрічатися. Та в молодят і в думці не було слухатися. У них настільки сильні були почуття одне до одного, що вже ніякі сили, умовляння, погрози не могли їх розлучити.
А якось весняної пори, коли рідних не було дома, зібралися вони тихенько та й чкурнули в сусіднє село і там потайки повінчалися. А щоб їх ніколи ніхто не розлучив, перетворилися в чарівну квіточку з різнокольоровими пелюстками. Так їх навчила стара ворожка, якій вони розкрили свою таємницю. Та тільки ке навчила вона молодят, як знову стати людьми. З тих пір і залишилися вони квіточкою з різнобарвними пелюстками. А люди назвали її, як згадку про палке кохання Іванка та Мар'янки, братиком-і-сестричкою, фіалкою триколірною та Іванда-марья.

ФІАЛКИ

Ось гарно-гарно розцвітають
Фіалки сині та стрункі.
І пишним килимом лягають
Біля доріжок і струмків.

Вони, неначе ті перлини,
Що погубилися в траві.
Ростуть собі біля калини,
Вбирають роси голубі.

Пелюстки їхні - синє небо.
Листки - зелений оксамит.
Нічого кращого не треба -
Вони несуть тобі привіт.

Їх бачили не раз з тобою.
Фіалки щастя нам дають.
Та привітати їх з весною,
Ти, любий друже, не забудь!